

Gezocht: boekenzoekers!

tekst: Lidewij Wijnhoven

adviezen: Netty Cleiren

Ik houd niet van boeken. Ik hoor niet bij de wonderkinderen die altijd met hun neus in een verhaal zitten en tien en halven halen voor hun dictee. Lezen is saai. Van papier met alleen maar woorden ga ik ontzettend gapen. Geef mij iets echt! Een gevaarlijk spel, een spannende voetbalwedstrijd met mij aan de bal. Crashende computers of een ritje met de griezelbus, daar mag je me zelfs voor wakker maken. Ik wil later vet beroemd worden en dat bereik je niet met lezen.

Ik wou dat ik anders was. Onze juf Jansen is hoteldebotel van boeken. Had ik maar vaker naar haar geluisterd, dan zat ik nu niet in de problemen. Ik heb jouw hulp nodig... Jij hebt vast al zo veel gelezen dat je regelrecht naar de kinderuniversiteit kunt. Maar ik zal je eerst vertellen waarom ik hier op zolder zit.

Het lijkt nu al zo lang geleden, maar het begon allemaal pas gistermiddag. Ik stond met Jesleia, Robin en Suze bij de fietsenstalling.

‘Het is zo oneerlijk,’ mopperde Suze. ‘Als ik jarig ben, moet ik op iets gezonds trakteren. Altijd weer het blokje kaas, de appel, de reuzenperzik... maar de meesters en juffen krijgen wel wat lekkers.’

Verlangend keken we naar de schooldeur. Juf Rommelkont was bijna jarig en nu kwam de bakker een grote doos brengen. Morgen aten zij dus taart en kregen wij weer mooi niks. Het was ronduit vals!

‘We moeten vannacht die taart stelen,’ stelde ik voor.

‘Je bent gek,’ zei Robin. ‘Je gaat toch niet ‘s nachts de school in?’

‘Wedden dat ik durf!’

‘Jij durft niks, Felix,’ plaagde Suze. ‘Je bent gewoon een bang mannetje.’

‘Een ridder schijtebroek,’ vulde Robin aan.

‘Maar ik heb best zin in een picknick met taart vannacht.’ De ogen van Jesleia keken me vrolijk aan. ‘Zal ik met je meegaan?’

Was dit nu wat ze 100% love noemden? Het kriebelde plotseling onder mijn kruin en tintelde in mijn tenen. Het leek of mijn hoofd onder vuur lag, zo rood werd ik. ‘Ga je mee?’ hakte ik. ‘Da’s goed. Dan wacht ik hier om middernacht op je.’

Jesleia lachte. 'Afgesproken! Tot twaalf uur dan.'

Met een hoofd vol macaroni keek ik haar na. Ineens wilde ik wel duizend lieve woordjes in haar oren fluisteren. Suze duwde haar voorwiel tegen het mijne. 'Vlinders in je buik?'

'Nee hoor,' mompelde ik. Stom. Voor die maffe meiden kon je echt niets verborgen houden.

'Hierzo! Je bent knalrood!' Ook Robin lachte. 'Nee superguppie, je bent hopeloos verliefd.'

'Niet waar!'

'Wel waar!' Suze sprong op haar fiets. 'Doei, Felix!' riep ze over haar schouder. 'Bewaar een stukje taart voor mij!'

'Hou je taai!' Ook Robin fietste weg. Ik bleef als een Pudding Tarzan achter. Maar dan wel een met heel wat chemische chaos in zijn hoofd.

Zo kwam het dat ik middenin de nacht naar buiten sloop. Niet verder vertellen, maar ik was wel een beetje bibberig. Er stroomde toch niet zo veel piratenbloed door mijn aderen als ik zou willen. De wind in de wilgen liet de kale bomen bewegen alsof het levende bezems waren. Ik huiverde. Het was volle maan, een echte nacht voor een weerwolvenfeest. 'Die rotbeesten bestaan helemaal niet,' fluisterde ik tegen mijzelf, 'net zo min als de telduivel of de verhalen van de Boze Heks.' Toch kroop van kop tot staart het kippenvel over mijn lijf. Ik ging zo dicht mogelijk langs de huizen lopen, tot ik bij het gebouw op Steenstraat 45-47 kwam. Verschrikt hield ik mijn adem in. Wat overdag gewoon mijn leuk schooltje was, leek 's nachts wel een griezelige afdeling van Zweinstein.

Er stond niemand bij het hek. Was het een grapje van Jesleia geweest, toen ze zei dat ze zou komen? 'Je laat me niet stikken, hè?' fluisterde ik. Het was al twee over twaalf. Ik zou vijf minuten wachten. Een kleine kans dat ze nog opdook. Teleurgesteld stampte ik op de tegels. Een stelletje mooie vrienden had ik!

Langzaam verschoof de kleine wijzer op mijn horloge. Vijf over twaalf, zes over... Bij de zeven sprong ik op. Ik ging gewoon alleen! Wat zou ik scoren als ik morgen toch die taart voor haar meebracht!

Het raampje bij de wc's sloot niet goed, wist ik. Voorzichtig wrikte ik met mijn zakmes langs het kozijn. Vooral niet als Felix de Wervelwind tekeer gaan, want het

laatste wat ik wilde, was gerinkel van scherven in de nacht. Al gauw gaf het raampje mee en wurmde ik me naar binnen.

Op mijn tenen glipte ik de gang in. Even bleef ik staan. Kweenie hoor, maar in je eentje 's nachts in de school zijn, werd opeens een soort Kamp Nachtmerrie. Het was hier nu zo ontzettend stil, dat het leek of ik alleen op de wereld was. Mijn hart deed van boem-ra-ta-ka-ta toen ik langs de kleutergroep van Juf Ellie en juf Nellie sloop. In het volgende lokaal hingen al overal slingers en de zilveren stoel van de juf glansde in de maneschijn. Via de groep van meester Jaap schoof ik naar de klas van Mees Kees. Op de kast stond de doos met taart. Ik was van plan een flink stuk voor Jesleia mee te nemen en van de rest geen kruimeltje over te laten. Ziezo!

Net toen ik het zakmes pakte, gleden plotseling autolichten langs de muur en draaide een politiebusje het schoolplein op. Verschrikt zette ik een stap achteruit. O help! Dit werd operatie zeer ernstige ramp! 'Rustig blijven, niks aan de hand,' mompelde ik, terwijl mijn hart zo hard bonsde dat ze het buiten moesten horen. Door het rampzalige raampje bij de wc's kwam ik nooit meer op tijd weg. Ik zat in de val.

De zolder! Razendsnel vloog ik de trap op, terwijl het dansende licht van de politiezaklamp al naar binnen scheen. De jacht op de meesterdief was geopend. Kwamen ze de school al in? Ik beefde, klappertandde, mijn handen trilden waanzinnig. Om te weten waar je je kon verstoppen, moest je hier echt goed de weg kennen. Hijgend stooft ik de zolder over en kroop achter wat ouderwetse schoolbankjes vol kladwerk en krassen in het tafelblad. Was ik hier wel veilig? Ik kneep mijn ogen dicht.

Op de trap klonken zachte stappen. Hoewel de agenten fluisterden, kon ik haast woord voor woord verstaan wat ze zeiden. Ik herkende de stem van meester van de Zwarte Molen, de verschrikkelijke schoolmeester van groep zeven. Bibberend dook ik nog verder in elkaar. Kriebelende kruipertjes krioelden over mijn ruggengraat, ik was zo ongeveer rijp voor het horror hospitaal.

'Opgepast,' fluisterde de meester, 'bots niet tegen die boekenkast.' Hij had het nog niet gezegd of klonk er een geweldige klap. Als lawines razen, dan was dit een lawine van boeken die over mij heen denderde. Auww..! Morgen had ik minstens zestig blauwe plekken. Waar lagen hier de pijnstillers?

Iemand knipte het licht aan. 'Alleen wat blikshade,' meende de meester. 'Dat ruimen we morgen wel op. Hier is verder niemand.' Ik luisterde kreunend hoe de voetstappen naar beneden gingen. Pas nadat het politiebusje vertrokken was en ik

van nul tot nu had geteld, probeerde ik onder de boekenberg uit te kruipen. Het lukte niet. Ik zat klem!

Achtste groepers huilen niet. Toch zit ik hier bijna te snikken. Alle boeken liggen uit hun kaft en de titels zijn uitgestrooid over het nachtverhaal dat ik je zojuist vertelde. Ik ben niet het neefje van de tovenaar. Geen abracadabra of de computerheks kan me helpen. Ik voel me echt een grote ezel, want al die boeken zijn stuk voor stuk raadsels voor me.

Ik zoek dus bondgenoten in de nacht, onvervalste leesbeesten zoals jij. Alsjeblieft, wil je me helpen alle titels op te sporen? Jij bent de liefste als je ze allemaal vindt, want dan kan ik weer terug naar huis. Ik zal ozo heppie zijn als het je lukt.

Dankjewel,

Felix